

ZALÁN TIBOR (1954) Budapest

ZALÁN TIBOR

Papírváros-szilánkok

Részlet egy lassúdad regényből

vagy ha nem így, az is meglehet, bizony, hogy meglehet, hogy álmodsz, álmodsz csak, és nem vagy halott, nem halott vagy, bár az álom a halál kistestvére, elaludni annyi, mint meghalni kicsit, és hogy mily álmok jönnek a halálban, milyen képek, azt még nem sikerült megfejtenie senkinek, az élet után milyen életszerű szerveződések, vagy éppen hogy nem olyanok, de bizonyára valamilyenek jönnek, és az is feltételezhető, hogy ilyenkor nem a hús álmodik, hanem a lélek álmodik a húsról, megszabadulva annak az összes terhétől, és a hústól való függés minden logikán épülő rendszerétől, amelyet a legegyszerűbben valóságnak hívhatunk, a halott, de hívjuk álmodónak, álmai meghaladják ezt az állapotot, és alatta maradnak ennek, új működési mechanizmus mentén feltételeződnek, beszéljünk leegyszerűsítve álmologikáról, ami valójában nincs, de ha épenséggel ezt a nincsséget akarjuk körülírni, akkor azt kell mondjuk, hogy az álom legkevesebb két fontos összetevőből formálja ki a maga formátlanságát, ezek egyike az a valóságnak feltűnhető folyamat, amely az embert egy életállapotba helyezi bele, értsük ezen azt, hogy az ember azt az illúziót éli meg, hogy létezik, amit nehéz végső soron megfogalmazni, mert ehhez a meglehetősen bonyolultan rétegezett valamihez, élet, megélni az életet, hozzátartozik maga az illúzió, illetve az illúzió érzete, de ebben talán ne ragadjunk le, jelen kell lennie feltétlenül, hiszen az álom is, akárcsak az élet megélése, ismert és ismeretlen tényezők állandó kapcsolódási rendszerességén alapul, és az álomban ezt az ismert faktort képezi meg a valóság, felismerhető vagy torzított formában, melyhez egy logikátlan és valójában ismeretlen réteg csatlakozik a kauzális logika teljes mellőzésével, mi több, annak látványos tagadásával, és kauzális logikán most legprimitívebben azt kell értenünk, hogy ha a poharat leejtjük a kőre, akkor a pohár darabokra törik, és éles, szinte zenei hangok kísérik ezt a törést, ennek a logikának a feladása akkor következik el, amikor álomban a leesett pohár nem törik össze, ellenkezőleg, fel- vagy lepattan a kőről, épségben landol, de még az is lehet, hogy egyszerűen eltűnik a kőben, borzongatóbb szóval elmerül, vagy ráolvad felszínére minden hőhatás beavatkozása nélkül, darabokra bontva ezt másik nézőpontból, a kő, a pohár és a leejtés, a maga gravitációs folyamatával létezik, involválva a keménységet-szilárdságot, az átlátszóságot és törékenységet, illetve a nagyobb tömeghez vonzódás törvényét, ezek függesztődnek föl az álom, ébren lévők számára ismeretlen és megfeythetetlen törvényei szerint, és akkor még nem beszéltünk a zajról, amely a kőre hullott pohár összetörését kíséri, mert tételezhetnénk a valóságban, de nem lenne értelme ennek a kísérletnek, hogy úgy törünk össze egy poharat, hogy kivonjuk a történetből a törés zaját, erre csak annyit mondanánk talányosan, hogy valószerűtlen, mi több, még fel is kiáltanánk, hogy álmodunk-e vagy ébren vagyunk, és ebből a felkiáltásból egyértelműen kivonható az az esszenciális felismerés, hogy a valóságban jelentkező megmagyarázhatatlant, nevezzük ezt jelenségnek, eltoljuk egy nem követhető, kifejthető magyarázat érdekében az álom tartományába, ahol a lehetséges határai elmosódnak, és a lehetetlen kifejezés elveszíti az értelmét, hiszen álmunkban repülünk, ami megint csak a gravitáció felszámolásának a

sikerét mutatja fel, nem a repülés illúzióját éljük át, hanem a repülés valóságosságát, mert nemcsak úgy csinálunk, hogy szárnyak nélkül repülünk ismeretlen városok fölött, hanem ténylegesen éljük és valósítjuk meg a repülés élményét, amiből az következik, ha élsz, s így nem vagy halott, csak álmodsz, így az élő és az életről kiszakadás határán vesztegelsz, és ezekről még tűnődni is képes vagy, hogy komolyan fel kell vetned azt a kérdést, hogy az álom az ember valós kiterjedési formái közé tartozik-e, vagy egy teljesen más univerzum, és neked utóbbi mellett kell ilyenkor lándzsát törnöd, mert ha az álom a kauzális logika mágneses terében képződne, akkor ébredés után lenne következménye, a repülésnek például a zuhanás, a hangok elvesztésének az utólagos csörömpölés, a lehullott üvegtárgyaknak a szétrobbanása a térben, de mehetnél tovább is, a nőkkel, akár az anyákkal való koitalásnak a pizsamádon terjengő sötét folt, az álombéli karambol következményeként összetört csontok, vérző fej, mentők kihívása és műtőasztalon befejezett történet, de mindez nem következik be, az álmot nem kíséri következmény, az álomban elkövetett lopásért vagy gyilkolásért nem jár büntetés, ahogy a hősvagy önfeláldozó tettekért sem jutalom, amiből az következik, hogy az álom és az ébrenlét között nincs átjárás, azok a kapuk pedig, amelyeket a pszichoanalitikusok nyitnak, melyeken keresztül erőszakkal és spekulatív vetítik egymásra az álom jellegéből adódó képszerűségeket és az ébrenlét jellegéből következő háromdimenziós mozgástereket, inkább látványos butaságok, mint követhető és logikus rendszerek, mert igen, ezek épp a logikán buknak el, azon a logikán, hogy a mindennapi élet, nevezzük ezt a valamit az egyszerűség kedvéért így, hogy a mindennapi élet bizonyos okozati része az álomban megteremtődő valóságnak, ezek az elméletek valahol, mert nem tudnak kilépni a kauzális logika keretei közül, olyasmi szerkezetét hozzák létre az érzékelésnek, amikor a materiális létező, de hülye kifejezés, meg kell vallanod magadnak, szóval, ez a kétségtelennek feltűnő vagyság önnön képeit vetíti rá egy állandóan mozgó, így folyamatosan eltorzuló vászonra, amely állandó mozgásban lévő képe is, meg nem is a vetítő magát valóságosnak állító történetének, egyúttal megteremtik azt az ön-ellentmondásosságot, hogy az álmot másodlagos cselekvéssornak tekintik, de mi van akkor, teheted föl a kérdést jogosan, ha nem az álom a másodlagos cselekvéssor, hanem a valóságnak tartott másik létezésed, amikor felkelsz az ágyból, megmosakszol, és a teraszon megiszol egy pálinkát, az nem ugyanolyan illuzórikus-e, mint amilyennek az állomálapotot tekintik általában, erre talán valamelyest ráhúzható példa, hogy hiába mész ki a teraszra pálinkát inni és a tenger hullámozását bámulni, akár a hullámok közül kiemelkedő kopár dombokat a horizonton, ha nincs pálinkád, akkor legfeljebb álmodozhatsz csak arról, hogy pálinkát fogsz inni, míg ebben a másik tartományban pálinkát tartalmazó üveg, üvegből kitöltött folyadék nélkül képes vagy a pálinkaivást érzékeltetve lefolytatni, amiből egyenesen következhet az, hogy álmodban szabadabb és képességesebb vagy, mint bármiféle más állapotodban, amelyet ébrenlétnek hívsz, s ha most egy szigeten lennél valóban, bár lehet, hogy ott vagy, és a teraszon ülnél, és lehet, hogy ott ülsz, állítod ezt anélkül, hogy a *valójában* nagyon is kétséges jelentésű és érvényességű szót használnád, és megáll alattad a néma hajnalban egy csörömpölő kukásautó, amelyik úgy tűnik fel ott lenni, hogy nem volt érkezése, és távozása sem lesz, mert nem ilyesmire van rendszeresítve, és mindenféle emberek szállnak le róla, sokkal többen, ahányan a hatalmas tartály hátsó fertályán kialakított kapaszkodón elférnek, és elkezdenek sötétszürke, nehéz szeméttel teli műanyag zsákokat dobálni a hordóforma gyűjtőbe, szóval, akkor és ilyenkor azt is láthatod, amikor az egyik ilyen zsák elszabadul, és repülni kezd a tenger irányába, és amikor fölé ér, akkor táncolni kezd, ahogy a zsinórját vesztett papírsárkány az égen, vagy a gyermek kezé-

ből kiszédült luftballon, és ahogy nézed, észre sem veszed, hogy lassan megváltoztatja a valamihez képesti szögét a tenger, és a valamire már merőlegesen hullámszik, te pedig ennek a merőlegesnek az elfordultságán ülsz rajta, de nem csúszol le, mert ilyenkor nem teremődik meg a lent vagy a fent térképzete, így az a gravitáció sem, amely ebből a helyzetből szánkázatni kezdetne valamilyen irányba, hogy teszem azt, az ausztrál partoknál kössél ki, mert, megint rossz szót alkalmazva szándékosan, a logika szerint ebben az állapotban megszűnnek az irányok, és ha az irányok megszűntek, akkor megszűnt a mozgás is, oly módon, hogy nem váltott át változatlanúságba, de a történet, az idő elvesztésével egyidejűleg, vagy azzal párhuzamosan, és itt nem idő- vagy térbeli elmozdulást értünk a szó jelentésén, elveszíti a kiterjedésben létezőségét is, az álom tehát nem a kauzális logika időleges felmondását jelenti, hanem a dimenziók elvesztését, feloldódását, esetlegesen a más, ismeretlen dimenziókba átlépést, az abban valóságot képezi meg

az alvó álma, kitüntetés vagy büntetés, olyankor következik be, amikor az álmodó elveszíti kapcsolódási pontjait a megszokott és elképzelt létezéséhez, amikor személyisége gyökerei kifordulnak abból a talajból, amely a létezőség biztonságát és élhetőségét adta addig, és szándékától teljesen függetlenül előtte ismeretlen mozgásformák közé kerül, érthetted ezen az álombeli történetekhez való teljes eltávolodást, de akár az egyidejű gondolkodást az ébrenlét megélésével, ez utóbbi egy külön elbizonytalanodási pontja az álomról való gondolkodásnak, hiszen a sem-sem állapotot idézi föl az átélhetőség szintjén, az alvó kapcsolata nem szűnik meg addigi érzékelés-világával, tudja, bár nem biztos, hogy ez tudati munkával vagy részvétellel jár, hogy ágyban fekszik, és sötét van körülötte, és természetesen veszi, hogy ebben a sötétségben ő jól lát, és képeket lát, ellentmondva annak a tudományos felismerésnek, hogy az álmaink fekete-fehérek, színeket, akár vakítóan erős színeket lát és él át, de annak már nyilván nem lehet a tudatában, hogy ezek a megélhetőséget is felkínáló, mi több, lehetővé tevő képek egyáltalán nem rendelhetők hozzá ahhoz a tudatszegmenshez, amely arra hivatott, hogy az álmodó magát egy szobában, egy ágyon elképzelni legyen képes, és ez a kettősség abban az esetben a javára szolgál, ha az álom olyan nyomasztó mélységi tartományába veti bele a nem teljesen lefoglalt idegrendszerét, amelyből megszabadulni akar bármi áron, és erőteljes tudati mozgásokkal eltolja magát az felébredés irányába, hogy azután fölkelve az ágyából, a végében elvégezve a dolgát, egy ideig értelmetlenül kifelé bámulva az ablakon, tudatosan kerülje el annak a lehetőségét, hogy az ágyba túl gyors megtérés esetlegesen a rossz álomvilágba visszalépés kockázatával jár, mert feltétlenül sajnálatos félálom-helyzetbe kerül, ha ez a visszakerülés bekövetkezik, nem véletlenül hívják tehát ezt az állapotot félálomnak, utalva rá, hogy egy sem-sem állapotról van szó, sem nem ébren, ami leegyszerűsítve az éberség színönimájaként fejeződött ki, sem nem álomban, amikor az eloldott állapot kellemes érzetek felé vinné el a megképzőjét, olyan találkozások, kapcsolatok, lelki-szexuális helyzetek feladásával, amelyekre talán az álmon inneni pozíciója nem ad számára lehetőséget, ilyenkor feltétlenül zavaró tud lenni egy kinti zaj vagy hajnali madárdal, egy még ébren zöngicsélő szúnyog, de akár egy másik lény közelbeli szuszogása, horkolása-hortyogása, egyéb alvóhangjai

amennyiben azonban sikerül az átlépés abba a másik, feltételezett univerzumba, amely semmilyen kauzalitásnak nem felel meg, illetve ellenáll mindenfajta formális logikának, azaz teljes terjedelmében az álom területébe kerül bele, nem csak a fizikai-lelki meghatározottságokon lép túl feltétlenül önmagától eltávolodott, mert az akaratlagosság meghatározottságából kikerült lény, de emlékezet nélkülivé válnak az ember számára az evi-

lági képzelt létében olyannyira fontosnak vélt formák, például az erkölcsi normák, így az etika, s hogy a legvégletesebb megvalósulást vedd alapul, a felszabadultság és a képességesség birtokában gyilkolásra bír rá valami álmodban, téged, aki minden romlottsággal együtt egy legyet is sajnálsz lecsapni az ablakpárkányon, de nem is a gyilkosság itt a leglényegesebb, bár annak a ténye sem elhanyagolható, hogy ez a képesség megvan benned *alából*, csak egy másik világban elszenvedett szocializáltságod ezt a cselekvést a tiltás és lehetetlenség kategóriájába számúzta eddig, tételezzük a gyilkosságot, amely nem okoz feltétlenül, mi több, egyáltalán nem vált ki benned morális kételyeket vagy válaszokat, a természetesség színezetét veszi föl, és következmény nélkülinek tűnik föl ebben az univerzumban, ahová, az álom mélységétől és elszakadásának erősségétől függően, *áthallatszhatnak* a bűn és a büntetés szirénhangjai ugyan, de föltehetően és minden bizonnyal nem azok a meghatározóak, vagy ha igen, akkor az az álmod valószínűleg nem a dimenzióváltás mezsgyéjén túl zajlik, hanem valahol a határt nem hagyva el emlékezés nélkül, de nem is erre akarod te most elvinni a töprengéseidet, hanem az izgat, hogy megébredés után, ha még emlékszel az álmodra, és erre az emlékezés-felejtés problematikára még vissza kell térned, szóval, ideális esetben, ha ébredés után is emlékezel az álmodban elkövetett cselekedetedre, jelesen a gyilkosságra, hogyan tudod feldolgozni azt, hiszen az álmon inneni tartományban a cselekedeteink következményekkel járnak, részünkről pedig felelősségvállalással, egészen egyszerűen arra a kérdésre kéne ebben az esetben válaszolnod, hogy gyilkos vagy-e, vállalva, amit elkövettél, vagy egy kényelmes gesztussal elhárítod magadtól mindazt, amit abban a másik dimenzióban megtettél, ám akár így, akár úgy, az esemény virtualitásában is megtörténtnek nyilvánulhat az önmagad fölött kihirdetett ítéletben, és feltétlenül szégyen és büntudat ragacsában vergődsz onnantól kezdve a képek elhomályosodásáig, noha az egész lelki játékot egyszerűen lehetne kikerülni azzal, hogy nincs áldozat, amelyik vagy aki a tette és a tettesre rávall, és ez bírósági szempontokat figyelembe véve rendben is való, te azonban sokáig a lelkifurdalásnak és üldözöttségnek olyan kínjai közé kerülsz, mint azok, akik valóban elkövettek valami súlyos és visszafordíthatatlan rosszat vagy gonosztságot, amire nem derül fény, mert a dolgok szerencsés összejártása folytán nem is derülhet, de te tudod, hogy megtörtént, te ismeretedben vagy annak, ami történt, hiszen a történet főszereplője, az elkövető te voltál, és már nem is a lelepleződés pillanata nyomaszt, hanem a cselekmény elkövetésének a tudata, saját magadnak az erkölcsi lenullázottsága

vannak azonban olyan álmok a teljes dimenzióváltások szemléltetésére, bár épp az alapszituáció veti fel a másik dimenzióhoz az egyiktől való függetlenségét, amikor valaki a felmenőjével, anyjával-apjával, lány- vagy fiútestvérével kerül félremagyarázhatatlan bizalmi viszonyba, például koitál, akár heteroszexuális beállítottsága ellenére vele azonos nemű lényel, legáltalánosabban valamelyik ismerősével teszi ezt, és itt bicsaklik meg az álom függetlenségének a teóriája, mert ha az álom valóban más és a valóságnak vélt kiterjedéstől teljességgel elkülönülő dimenzió, akkor hogyan kerülnek bele mégis olyan ismeret-ségi-tapasztalati elemek, mint a felmenők vagy testvérek, netán a barátok, hogyan képződnek meg valós vagy torzított formában az ismert környezeti elemek ezekben a dimenziókban, de ennek a vizsgálata időt és energiát felemésztő fejtegetéssort igényelne, amitől most szintén eltekintesz, és a kérdés centrumába visszatérve arra nehéz választ adnod, hogy az ilyen, jelesen szexuális abúzus, amely elkövetésében a természetesség és nyilvánvalóság keretein belül zajlik le, ébredés után miként kezelhető, hogyan nézel a felmenőid, érintett rokonaid vagy az álombéli koituszban részt vevő barátok szemé-

be, fenntartható, illetve folytatható-e ez után a maga addigi zavartalanságában a kapcsolat, lehet-e a történetek után úgy tekinteni a másikra, hogy a nézésben eliminálódnak a megtörténések, mert az álom és a valóságnak megnevezett tartomány történései egyként megtörtént, *valóságosan* végbement eseményként raktározódnak el, jöllehet a felmentést megkísérlő rálegyintés, úgymint *csak álom volt, csak megtévedt tudatom játszott velem csalfa képekben*, igyekszik kivonszolni a megébredtet a felelősség terhei alól, többnyire sikertelenül

mielőtt ezt a témát rövidre zárnád, ami egyáltalán nem lenne meglepő, hiszen ki szeretne azzal az énjével találkozni, aki embert öl, vagy ennél kevesebbet tesz, bűnözik, netán vérfertőzésbe bonyolódik, vagy az erkölcsiséggel összeférhetetlen kapcsolatra szánja rá magát, feltétlenül elidőzől annál az egérútnak látszó magyarázatnál, hogy az álom során bekövetkezett történések létrehozásában és megvalósulásában már csak azért is ártatlan vagy, mert a visszaérkezett világban feltétlenül megítélés alá eső részvétel kikényszerítő iránya az álom felől érkezett, tehát nem te vitted oda őket, és nem az ösztönvilágod lefojtott vágyakozásainak csatornáztál be egy erkölcsi mérlegelést nem ismerő terepen, hanem magad is áldozat vagy, akinek szenvedést okoz a szándékaidhoz nem kapcsolható, mégis következménnyel bíró cselekedtetés, aminek bizonyítására a sem-sem állapotot hozod fel, melynek a lényege ebben az esetben az, hogy vannak félálmodok, vagy ha más oldalról közelíted meg, félig-álmodok, éppen az álom és ébrenlét határmezsgyéjén, amikor még nem vagy benne a teljes elszabadultságban, de már elhagytad a létezésednek azt a területét, amelyet legegyszerűbben, egyben legpontatlanabban mindennapi valóságnak neveztek el, azt kell tapasztalnod, bár ez a tapasztalás, mint minden magyarázat, csak az élmény után fogalmazódik meg, hogy nem utóbbi akar hatni az előzőre, tehát nem a hozott, vélhetően valóság-koncentrátum akarja megtölteni az álombeli ürességet, hanem mindez fordítva történik, meggyőződéssel állíthatod, hogy a szabadabb énünk, a kapott s ezáltal valamennyi álomban újrakezdődően ismeretlen, mint valami hülyegyereknek, metaforák segítségével próbál elmagyarázni valamit a magát már strukturáltságban elképzelni tudóknak, de hogy mit, az mindig lutri, és emiatt az onnan való visszalépés után érvénytelen az álomban az álom által ránk kényszerített viselkedésformákat, megnyilvánulásokat, cselekedeteket számon kérni, mert a számonkérés legkevesebb cseréptörés, és elégedetten izlelgeted a nyelveden ezt a régen nem használt szót, már ha élsz, és a nyelved a szádban van, nem pedig a kihűlt agyadban

és még valami, teszed hozzá, az álmodok hajlamosak elhíttetni velünk, hogy az, aki a hétköznapi valóságban vagyunk, az az énünk jéghegyének legfeljebb a csúcса, a felszín alatt meg ténylegesen valami vénséges vén, rengeteget és retteneteket tapasztalt súlyos lélek képezi meg a mélységbe húzást, és ezen, álmodban vagy halálodban, kénytelen vagy halványan elmosolyodni, már ha a halottak mosolyogni tudnak

KÉSŐBB SEM KIDOLGOZOTT VÁZLATPONTOK AZ ÁLOM FELDOLGOZÁSÁHOZ

AZ 1-ES SZÁMÚ FEKETE MOLESKINE RIPORTERNOTESZBEN

- bekövetkezhetség (valami következményeként, vagy egyáltalán minden következmény belemagyarázása nélkül „következik be” az álom; mi a faszomért van különösképpen?)
- kiszámíthatatlanság (a megélt tapasztalatok használhatatlannak bizonyulnak az álmodás során, az álommunka utólagos és ostoba spekuláció, az álom irányíthatatlanságának problematikája)

- visszakövethetőség (az ébredés nem teljesen korrekt utómunkálatairól kellene itt eltöprengeni, ahogy a „fellétre” riadt ember igyekszik mentegetni vagy magát, vagy az álmot, igyekszik felidézni az éjszaka vele történeteket, ami a legkevésbé sem szok’ sikerülni, vagy mert az álom nem hordja át magát visszaidézhetőségében a felébredettség dimenziójába, vagy az álomtól megriadt magára találó fojtja le magában a még előkerülhető éjjel-töredékeket)
- logika–logikátlanság (a számottevő logikátlanság mint rendezőelv kerül bele az álomba, egyfajta logika látszatát keltve, a rendezetlenség és kiszámíthatatlanság logikáját) mégis-logika (feltenni a kérdést: a rendezőelv-nélküliség miért kelti a „különös rendezettség” látszatát; ez a kérdésfeltevés bár hajaz az előző pont problematikájára, valójában köszönő viszonyban sincs azzal)
- az ébredés akarása (tudatos vagy tudat alatti menekülés a rossz álból a felébredés felé, leginkább a fuldokló kapálódzására emlékeztet, aki vagy lát, vagy vizionál egy víz fölé hajló faágat, amelybe kapaszkodva meg tudná menteni az életét, ha elérné; valamilyen formában, az álom formájában leginkább, el is szokta végül; a sors jóra vagy rosszra fordul, ízlés és nézőpont kérdése)
- az ébredés félelme (a kellemes álmodás közben az álmodó megérezni véli egy távoli külvilág jelenlétét, bizonyos fokig a saját helyzetét – ágyban, párnák közt – is appericipálni tudja, de jó neki a pillanatnyi állapotában levés, egy tízes nő combjai közé helyezkedni éppen, vagy elnyúlni a forró napsütésben a tengerparti homokon)
- az ébredés mint minden formájában az álom ellensége (az álom definiálásának az egyetlen lehetséges útja az ébrenlét feltételezése, mint másik dimenzió, az ebbe történő dimenzióváltás egyértelmű megfosztódás az álomtól, és Freud–Jung-féle balgafasz álomfenomének szirénhangjától kábulva nyomozni kezdünk a meg nem történetek után, van is erre tudományos szakkifejezés, az álomfejtés, bár leginkább illenek rájuk a szó: felejtés!)
- betolakodók akár a földönkívüliek (ezen álomtartalmak invázióját kell értenünk, a realitások világának teljes fölmozsolása és elfoglalása érdekében; sejtjük, mi több, tudni véljük, hogy nem egyedül vagyunk a földön – nem egy dimenziója létezik a létezettségünknek –, de sem a térbeli kiterjedését, sem a verbális megnyilatkozásait nem vagyunk képesek érteni vagy fölfogni az idegeneknek – nagyjából innen a földönkívüliek-metaphora)
- helyszín- és szereplőváltás átmenet-nélkülisége (mindenféle magyarázat vagy átvezetés szükségtelen a helyszínek, szereplők és érzelmi intenciók változtatásában, csak a szituációk megélése bír jelentőséggel, az abba kerülés vagy az onnan kikerülés, a találkozások, szerep- és szereplőelhagyások ráértés-szinten magyarázódnak meg)

Úgy zuhantál el, mint egy liszteszsák

persze nem olyan közhelyesen, de éppen olyan szerencsétlenül és magatehetetlenül dőlsz el, kezedből messze, a szoba másik sarkáig gurul a félig kihasznált vodkásüveg, zuhanásod meglőtt madár zuhanása, hiszen alig vagy már terhére a földnek, csak csontok és inak, csak inak és csontok, meztelen tekergőző fölfájó idegek, nyomokban utat keresve a szikkadt húsban, a kevés hús, mely szárazan tapad rá a szilárdabbnak vélt felületekre, te már nem sovány vagy, te csont és bőr vagy, rosszabbul nézel ki, mint a haláltáborok végletesen elcsigázott foglyai, de kínos

telen vagytok – te is vesd le a csizmádat nagyapa – minek nekem már nincsen lábam – az nem lehet még lábbal temettünk el – már lerágták a férgek – visszszámész még – később – felülök a körhintára – a feleségem a másokra – szétteszi a lábát úgy repül – belátok a combjai közé – öröslök a pinája – szégyellem magam – mások látják – lehet hogy ezt akarja – nyilván és nevet – nagyapával összebogozódik a láncuk – bogozzák és nevetnek és csókolóznak – nem vagyok féltékeny – már elváltam – nyilván szeretkeznek – egymás fölött-alatt mozognak – nem látom az arcukat – úgy csókolóznak – nem látom az arcukat – a körhintán állatok ülnek – azoknak látom a pofáját – de nem látom az arcukat – nekik – állatarcú libikókák mindenfelé – ahogy megyek – haza kell érjek – otthon vár feleségem – bogarak kerülnek a hátamba – meneküljek – nagyapa kiabál – egy építkezés – kihalt mert esik az eső – beugrom a ház kiásott alapjába – a hátamra téglákat pakolok – ha bombáznak engem megvédenek a téglák – a járat fölött megjelenik az egyik bogár – a másik szemből fúrja magát hozzám – hallok ahogy ropog a föld a rágószervei között – a volt feleségem szoknyát hoz – én vegyem föl – nem én férfi vagyok te vedd föl – én is férfi vagyok – de neked pinád van – neked is csak nézz le – nem merek lenézni – nekem is pinám van – hogy fogom így megbaszni – ne nyögj hanem basszál tovább – nyilván és nevet – átfúrja magát a testemen az egyik bogár – nem fáj – az ő testén is – neki sem fáj – sikongat és vonaglik – bedugja az ujját a lyukba – nincs vér – nyilván nincs vér – ha nincs vér akkor nincs halál se – menjünk mert ideér a nagyapa – közeledő csizma cuppog a sárban – a kerítés oszlopán szétterjesztett farkú páva ül

A nővérem hív Innen tudom, hogy van nővérem Jellemző hogy ő hív Egyedül ő hív itt a kórházban Amióta itt vagyok Itt lehetek már régóta, mert mindenki kedves velem, köszön és mosolyog De hiányzik az íróasztalom Az ágy szélén ülök és egy rózsaszínű laptopot püfölök Valami tanulmányt írok a gravitációról Persze van dugi borom a szekreterben Itt van az otthoni szekreterem Meghúzom, de bejön a nővér Észreveszi és nem szól Mindjárt kezdődik a szoptatás Ezért sem kellene többet innia Mégiscsak szól Milyen szoptatás kezdődik Végigmérem és felbátorodom A háta mögé lépek, kigombolom és megfogom a mellét Mindkét markom lüktet A segge vájathoz dörgölöm a péniszemet Erős az erekcióm Mindjárt elélvezek Leráz magáról Megyek hozom a gyereket Miféle gyereket Visszalép egy pillanatra A magáét Az enyémet Persze Nem tudtam, hogy nekem csecsemő gyermekem van Mosolyog, megint a hátára mászom, jó meleg és kemény háta van Vanni van Ki szülte Maga Én férfi vagyok A markába rakom a faszomat *Primordiális méhészák* Ezért voltak az alhasi fájdalmai Ez mi Felkutathatatlan időkre visszanyúló atavizmus Nagyon hülyén nézhetek Rejtve a belek kanyarulatai között, mélyen a testben egy zsák Ez normális, ez az egy zsák a belek kanyarulatai között Nem Rendkívül ritka jelenség, valójában genetikai torzulás Lefelé nézek, mert alattam lüktet Maga honnan tud ilyesmit Én vagyok a szülészorvosa Gyömöcköl, feljajdulok Hogy kerültem bele ebbe Az alhasi fájdalmak miatt Hogy került ebbe bele Mi köze hozzá Abban a zsákban egy gyerek volt Az ablakpárkányon ülök Mekkora Nagy itt a huzat A kertben meztelen emberek Némelyek bagzanak Huszonhat hetesnek megfelelő magzat Röhhögnöm kell Az én hasamban Röhhögni kezd A maga hasában Azt hiszem iszunk, üvegből bort Fogd meg a mellemet, ha úgy könnyebb Rám húzódik Hogy került oda Alig egy kilo *Önmegtermékenyítés* Nem a legalkalmasabb a pillanat Ne röhhögtesse, én magamat Ön Te A számra tapasztja a kezét vanília ízű a tenyere Maga magát, te magadat Lehetetlen, hogy én Semmi sem lehetetlen te nagy kan Lekászálódik rólam végignézek magamon és meztelen vagyok és érzem hogy ragacsos Azt hittem csak sörhas Rácsap a hasamra a nagy lapát tenyerével a férfi Látod, mik lapulhatnak egy sörhas mögött valójában Hol van

A sarokban az inkubátorban Kivehetem Nem csak én Nézem ahogy a kezem-
be adja a szőrös kéz Csúf életre nem való és ráncos Nézem A maga belső gye-
reke Olyan egyedül van Mint egy eltévedt asztronauta a búra alatt Lélegzik
Növekszik bele a néma feneketlen magányosságba Lehet hogy nem viszem
haza Nem lehet csak úgy magára hagyni ezt a gyermeket Ne csapkodja a vállá-
mat Engedje el a mellemet és húzza ki magát belőlem Nem kell Mindjárt
negyven vagyok három fiam van Majd én elviszem és felnevelem Hagyja még
itt mellettem Nem Mindjárt bejönnek a rokonai és elárulja magát Tehát ők
nem tudják Senki nem tudja csak én és maga Ki maga Én vagyok az

azegész

akémrepülőmiattvanazzuhantleéppenakertünkbehiábacsakebkendőnyiezakis
kerthátulaházmögöttmimegépbenkintheverésztünkagyerkekekelegypokróconé
sszéhasítottaanagydiófátésazazonnallángolnikezdetmimegrémültenugráltun
kfelazellenségesekénytelenekvoltakazonnalehagyniagépetfelfegyverkezver
ohantakaházfelépróbtaltammenteniagyerekeketfelkapnámőkdenembíromfel
emelniegyiküketsemolyannagyoklettekmosthirtelenésnemisakarnakjönnicsak
bámuljákálángológépetésafegyverüketelőreszegzőfelénkrohanókatonákatordí
tokhogyjöjjenekmárdenemhalljákagéprobbanásajaitólmáralábunkatériazárn
yékekészmögöttünkordibálnakismeretlenlyenmilyenkárhogynincsenpincén
kakocsibeállólattvancsakegyszerelőknadeszkákkalfedvekapkodvapróbáló
mfelfeszíteniőketsorrotörnekleakörmeimnemsikerülidőnbelejutnunkutolérnek
bennünketénmegterelemmagamelőttagyerekeimethirtelenacsillagokkaltelieg
etlátomacsillagokmindszűkölnékfelémkiabálnakgyerekhangokéséncsakzatk
arommondanihogymerttudlakmegvédenibenneteketésahoml
okomhozszorítjaegyikükafegyverétforduljatokelmertnemakaromhogylássátok
hogyanlövökszétazagyamatnemakaromlátniyahogyazagyamatlövészétakibaszo
tfegyverrelhidegshidegésapiroscézóontahogyotttáncolazismeretlenkatonism
eretlenhomlokánsíkidomokatlátokszembejönniéssegyszererájövökmindepre
lrobbantazagyamagyönyörűségőtőlmegeértékmindehatalmaskétméteresrenőt
tcsecsemőtallalokzuhanyfülkébenmertlekkellzuhanyoznomavértamikorelhú
zomafüggönytamonstrumtesténülőbalgafejévelrámnézésénikítotokagyerekek
utánazelzártszobábanaláltunkráanagyanyámraújruhákat hoztunkkiésöltözt
etgetjükközbenügyetlenekvagyunkkéstöbbszörleverjünkazébresztőórátazéjjeli
szekrényrőlnemakaromhogymegvisszajöjjenekakatonákahogymegintmeggyalázzan
akmondjaésremegőkezébőlsziklákraheleszétrobbanapohár

